

af Sagen, bliver den egentlige Hovedforhandling, som er afsluttet ved Rævningernes Erklæring, staaende ved Magt, og Dommerne i Rævningeretten ville have at affige en ny Dom efterat den paaanfede Mangel er afhjulpen og de Vedkommende have havt Leilighed til at udtale sig; er der derimod nogen væsentlig Mangel ved Rævningernes Erklæring eller de til dem stillede Spørgsmaal eller ved den forudgaaede Behandling, maa hele Hovedforhandlingen blive ugyldig, og Sagen altsaa undergives en fuldstændig ny Behandling ved en ny Rævningeret, da hele Forhandlingen her danner et sammenhængende Hele, som umiddelbart maa foreligge Rævningerne, hvilket ogsaa fremgaaer af den i § 212 optagne Forskrift. Dersom den paaanfede Mangel findes ved Anklagekjendelsen eller Forundersøgelsen — det vil erindres, at Anke herover skal være fremsat under Hovedforhandlingen og der forfattet for at kunne gjøres gjældende for Høiesteret — maa der selvfølgelig tilveiebringes et nyt Grundlag i en anden Anklagekjendelse forinden Sagen paany kan komme for; men det bliver da Anklagemyndighedens Sag at overveie, om der er Anledning til at stride til en ny Undersøgelse.

Naar Høiesteret finder en Anke, som henhører under § 319 Nr. 3 begrundet, altsaa antager, at Straffeloven er urigtig anvendt, afsiger Retten selv endelig Dom i Sagen, hvorved den affagte Dom forandres (§ 340). Denne Fremgangsmaade kjendes ikke i den franske Lovgivning, ifølge hvilken den høieste Domstol alene er en Kassationsret, som ikke kan affige Domme i Realiteten; men uagtet den nævnte Lovgivning netop i den heromhandlede Materie har tjent som Forbillede for næsten alle nyere Love, er der dog i flere af disse optaget en med nærværende Udkast stemmende Regel om det heromhandlede Punkt, og det skjønnes heller ikke rettere, end at der er tilstrækkelig Grund hertil. Det er den øverste Domstol, som har at vaage over, at Straffeloven anvendes paa samme Maade i alle mødende Tilfælde, og det kan den gjøre, naar den endelig afgjør de i saa Henseende opstaaende Spørgsmaal i Realiteten; men dersom dens Domme kun blive abstrakte Afgjø-

relser af Retsspørgsmaal, vil det staae i de underordnede Domstoles Magt at hævde den praktiske Virkning af saadanne Afgjørelser, naar den anden Ret, til hvis Afgjørelse Sagen henvises, fastholder den til Grund for den ophævede Dom liggende Opfattelse; thi det følger af sig selv, at man ikke kan lade Sagen hjemvise saalænge, indtil man træffer en Domstol, som retter sig efter Høiesterets Anskuelse. Exempler i denne Retning ville findes i den franske Retspraxis. Paa den anden Side har den her valgte Fremgangsmaade den Ulempe, at Høiesteret i saadanne Tilfælde kan komme til at udmale Straffen, uagtet den egentlige Forhandling ikke er foregaaet for denne Domstol; men denne Ulempe, der iøvrigt ogsaa klæber ved Appellen fra Underretten til Kredretten, er dog ikke af saa væsentlig Betydning, at den skulde overveie Hensynet til Enheden i Straffelovens Anvendelse, og Høiesteret vil i de Sager, som indantes for Rævningeretterne, ogsaa kunne finde det fornødne faktiske Grundlag for sin Afgjørelse i Tingbogen og især i Formandens samme vedlagte Optegnelser. Det bør derhos heller ikke tabes af Sigte, at Sagerne paa denne Maade hurtigere ville finde endelig Afgjørelse, og Bigtigheden af, at Straffen snarest muligt følger paa Forbrydelsen, er alt tidligere fremhævet.

Høiesteret er desuden ikke bundet til at afsige endelig Dom i saadanne Tilfælde; thi dersom den ikke billiger de Synspunkter, hvorfra den paaanfede Dom er gaaet ud med Hensyn til Straffelovens Anvendelse, kan den ogsaa hjemvise Sagen til ny Behandling og Paa kjendelse (§ 341), og Høiesterets Dom angiver da, om nye Dplysninger skulle erhverves eller nye Spørgsmaal stilles til Rævningerne, hvilket f. Ex. kan være Tilfældet, hvor Dplysninger ere fremkomne om Omstændigheder, der udelukke eller ophæve Strafftyliden, men disse Dplysninger ikke have været fuldstændige, eller Spørgsmaal med Hensyn til dem ikke har været stillet til Rævningerne, fordi den vedkommende Ret har antaget, at de ikke vare af den Besskaffenhed, at de kunde udelukke eller ophæve Strafftyliden. De i § 342 optagne Forskrifter om Af-